

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 699/2020
10.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владан Стефановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Борислав Борозан, адвокат из ..., ради предаје у државину, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, на седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 19584/16 од 27.11.2019. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 19584/16 од 27.11.2019. године, дозволио је преиначење тужбе од 02.11.2018. године (став први изреке), одбио као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да преда тужилци у државину и на слободно располагање и коришћење слободну од лица и ствари породичну стамбену зграду површине 63 м² која се налази десно од улаза, другу у низу гледано са улице ... број ... у ..., на кп.бр. ... уписаној у листу непокретности ... КО ..., и то зграду означену бројем ..., која је уписана на ВВ, а која се састоји од предсобља, дечје собе, спаваће собе, купатила и дневне собе са кухињом и трпезаријом и да јој надокнади трошкове парничног поступка (став други изреке) и обавезао тужилу да накнади туженом трошкове парничног поступка у укупном износу од 150.750,00 динара (став трећи изреке).

Против наведене пресуде, тужилца је изјавила жалбу.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Апелациони суд у Београду, решењем Гж 3641/20 од 15.10.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 19584/16 од 27.11.2019. године и списе предмета уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да како се тужбени захтев односи на иселење туженог из непокретности, односно предају у државину (тражи се чинидба), да се у конкретној ситуацији не ради о спору о непокретности у смислу члана 469. Закона о парничном

поступку. Затим, како вредност предмета спора означена на износ од 100.000,00 динара не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, да се ради о спору мале вредности, због чега је Виши суд у Београду стварно и месно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби тужиље.

Виши суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 18795/20 од 05.11.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да у конкретној ситуацији вредност предмета спора није опредељујућа за надлежност суда, већ врста спора, па како се ради о жалби која је изјављена против пресуде донете у спору који се сходно члану 468. Закона о парничном поступку не може сматрати спором мале вредности (у спору ради чинидбе), да је Апелациони суд у Београду стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужиље, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба је поднета 21.06.2016. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом став 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

У конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева је предаја у државину и на слободно располагање и коришћење предметне породичне стамбене зграде. Стога се ради о чинидби, а не о спору у вези непокретности. Предмет спора о непокретности било би утврђење, престанак или промена неког права на непокретности и тужбени захтев се у тој ситуацији усмерава само према носиоцу тог права.

Како вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара, наведена у тужби и уводу првостепене пресуде не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Београду као другостепени суд на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић